

TTAKUN (H)ERRENKA

Miseria bilatzaileak

Baiki, Jose Luis, nork esango zigun ETaren akaberek prentsan idazten harrapatuko gintuela, eta noiz eta orain, kontuaz dagoeneko milioika hizki idatzi diren honetan. Zer idatzi? Gelditu al da ezer esateke?

Sentimendu kontraerriak aipatu dituzu, eta aski esanguratsua da jendeak izan dituen erreakzioak zeinen ezberdinak izan diren. Kontu honek dituen ertz ugariaren testigu nolabait, zeren, afera batzuk dioten bezain erraza balira garbi legoke nortzuk egongo ziratekeen pozik, zeintzuk goibel. Alta, denetarik ikusi dugu. ETaren kontrako borrokan engaiatutako batzuk triste “terroristen xantaiari men egin zaiolako”, beste zenbait pozik “demokrazia eta zuzenbide estatuak garaitu dituelako”. ETaren jarraitzaileen artean, antzera. Batzuk pozik borroka militarra uzteko momentu perfektua dela sinetsirik, borroka politikoan garaile izateko. Beste zenbait triste, armak horrela uztea porrotaren eta errenditzearen seinale delakoan. Indiferentziaz, akiturik, hartu dute albistea ez gutxi halaber. Neroni dagokidanez, aitor dut, espero baino entusiasmo handiagoz jaso nuen.

Ez naiz batere originala, nik ere urte asko alferrik igaro direla irizten duten horietakoa naiz, borroka armatuan tematzeak onura baino askoz kalte handiagoa eragin duela pentsatzen dutenetakoa. Erraza da hori orain esatea, bai, eta kontrakoa adieraztea, besteak beste, ilegala; bakarrizketa huts batean ez erortzearen, ez naiz luzatuko. Gainera, inguruotan oraindik dauden bidegabekeria saldoa ikusita, pentsatzen nuen asko kostatuko zitzaidala gogo-beroturik ipintzea. Kontent jarri nintzen ordea, aski kontent.

Gerora, aldarte horren zergatia aurkitu nahian, ohartu naiz, nagusiki, arrazoi batengatik ipini naizela hain alai: miseria bilatzaileak izateari utziko diogulako. Izan ere, gauza

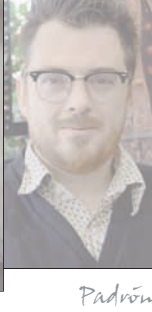
MARC CAMPÀ

Beñat Sarasola

Apaolaza

Padroin

bakarrera mugatu ohi ziren, eskuarki, berehala pipertzen ziren indarkeriaren inguruko diskusio amaiezin horiek: nork miseria gehiago zenbaituko bere inguruan. Batek 1.000 hildako aipatzen bazituen, bere aurkariak Estatu espainiarrak frankismoaz geroztik eragindako biktimak ekarriko zituen hizpi-

dera, lehenengoak egunero bizkartzainekin ibili beharra gogorarazten bazuen, besteak “eta tortura kasuak zer?” esango zuen. Batek Miguel Angel Blanco izena ahoskatuko zuen hots handiz, besteak Lasa eta Zabalenak. Batek mehatxuengatik ihes egin behar izan dutenak mahai gaineratuko zituen, besteak dispartzioaren kariatz hildako senideak. Halaxe pilatzen ziren bakoitzaren aldamenean miseriaren zaborteziak, norberaren zabortezi hurkoarena baino handiagoa ei zelako harro. Ahaztua zenuen biktima edo bidegabekeriaren bat gogoratuz gero, pozarren ipiniko zinen, aurkariak atzera bota ezingo zizun argudio bat topatu zenuelakoan. Eztabaida irabaziko zenuelako segurtasunaz jaurtiko zenion aurkikuntza, behazunez hordi, baina orduan hark ere beste biktima bat atarako zizun sakelatik oharkabeen. Urte guztioan argudio ezin finagoak landu ditugu, zer eta gure miseria albokoarena baino hagitzez dorpeagoa zela frogatzen ahalegintzeko. Esango didazue nola arraio bizi daitekeen horrela.

Zerbaitengatik akituta baldin banangoen, horrela ibili beharregatik zen. Zabortezi handiegia pilatu zait aspaldi handitik eta ez dut miseria txapelketa honetan jarraitzeko batere gogorik. Kontrakoa pasatzen bada oraindik miseria gehiago pilatu ahal izango dute anitzek, baina arren, aska ditzatela behingoz, halanola, Jarrai-Haika-Segi, 19/98 eta Bateragune auzietan zigortutako lagunak. Aska ditzatela orain. ■

«
Urte guztioan argudio ezin finagoak
landu ditugu, zer eta gure miseria
albokoarena baino hagitzez dorpeagoa
zela frogatzen ahalegintzeko.

»
Esango didazue nola arraio
bizi daitekeen horrela